

Meglátjuk, mit talál ki a gitáros...

„Azt tartják a svábokról, hogy csak negyvenéves korukra jön meg az eszük...” (Horváth Géza fordítása)

H. Hesse

Szorosan ölelte combjaival a derekát, és sírt. Szenteste volt. A gyógyszeres dobozban meglátott egy hatalmas svábbogarat. Nagyobbat, mint amekkorát az ember képzelni bírna. Gyorsabbat, mint ők ketten együttvéve.

Csillapíthatatlanul zokogott. Iszonyat és reménytelenség.

– Nem hagylak itt! Nem hagylak ebben az undorító házban, lakásban, panelben! Ezek között a borzalmas emberek között... tolvajok, alkoholisták, bogarak!
– Elviszlek magammal. A házamba. Tágas, világos szobák, faparkett, kert.

Sírt ugyan, mikor elment tőle, mégis magára hagyta a gyógyszerdobozban lapuló sunyi svábbal.

– Sára, kedvesem, ne félj! – kiáltott utána az erkélyről, mikor már beszállni készült az éjféle taxiba.

– Sára, kedvesem, nyugodj meg, svábok még a Buckingham-palotában is vannak!

Becsaptam a taxi ajtaját, és letöröltem a könnyeimet. Eszembe jutott egy kamaszkori olvasmányom – valamelyik Dosztojevszkij lehetett –, amelynek egyik jelenetében svábbogarak mászkálnak az alvó emberen. Akkor azt gondoltam – svábbogár? azzal én hálistennek soha az életben nem találkozom. Sosem fogok olyasmit látni. Mikor aztán megpillantottam a gyógyszerdobozban, azonnal tudtam – ez csak svábbogár lehet. A disznó!

A sofőr bekapcsolta a rádiót. A zenei szerkesztő azt kérdezi az énekesnőtől:

– Milyen irányba tart majd a zenekar? Stílust váltotok?

– Meglátjuk, mit talál ki a gitáros – feleli az énekesnő.

– Melyik a gitáros?

– Az a bajszos ott.

A taxisofőr nevet. Nem ok nélkül. A felesége a múlt éjjel furcsát álmodott. Így mesélte: Egy nagy épület folyosóin bolyongok. Talán a Buckingham-palota. A legnagyobb teremben kell előadást tartanom. Furcsa, hogy sok olyan férfi jön szembe, akikre valamikor vágytam, de nem érdekeltem őket. Most meg egyszerűen csókolózni akarnak velem. A hírnevem és népszerűségem lehet az oka.

Az előadásnak nagy sikere van. Tapsol mindenki, mosolyognak rám. Kimegyek a mosdóba. A tükörben látom, hogy hatalmas bajszom nőtt. Nem afféle női bajszka, néhány sötétebb szál, fekete pihe az ajak fölött, hanem hosszú bajusz, kemény, mint a drót, és mintha egyenesen az orrlükamból nőne, az egyik szál jobbra, a másik balra. Mint a svábbogarak csápjá. Már csak ki kellene pödörnöm.

Barátnőim jönnek be – kérdezem, miért nem figyelmeztettek, hogy bajszom nőtt, hogy egy óriási bajszsal a képeimen tartok előadást.

Azt mondják, ugyan már, semmi az, hogy túl sokat foglalkozom magammal, és hogy rajtam kívül biztos nem figyelt fel rá senki, és ha nem szóltam volna, ők se vették volna észre... mert ezt a bajszot nem is látni, gyakorlatilag észrevehetetlen.

Újra kizökkent az izgalmas beszélgetés a rádióban:

– És itt az első kérdés hallgatóinktól, – tessék lehet kérdezni...

– Halló?

– Igen, adásban van... tessék kérdezni...

– Ööö... azt szeretném kérdezni a művésznőtől, hogy van-e valami álma.

– Persze, hogy van... Mindenkinek kell, hogy legyen egy álma... Én például szeretnék vadállatot tartani a lakásomban.

– Érdekes álom.

A taxisofőr haver, fizetésnél lefelé kerekít. Odahaza előveszek a hűtőből egy literes fagyalut, és megeszem az egészet. Megfájdul a fogam. Egyszerre

kettő. Megnézegetem a tükörben. Feltűnően fehér a tömés bennük. Világítanak, ha kinyitom a számat.

Azt álmodom, hogy két pumáról kell gondoskodnom. A pumák kiszámíthatatlanok. Akárcsak a svábok. Mintha eltűntek volna, de aztán mégis visszajöttek.

Kettő van csak. De hatalmasak. Agyon akarom őket csapni, és közben csúnya szavakat kiabálok. Félelmemben. Undoromban.

A következő este viszont igazán sikeres. Az egyiket agyoncsaptam, a másiknak szökés közben csúnyán megsebesítettem a lábát. Reggel felhívtam a rovarirtókat.

– Igen... kijövünk... természetesen... milyen színűek – barnások vagy inkább feketék?

– Barnák.

– Hm... Hm... Nos, mindenképpen kijövünk... De figyelmeztetem, hogy mi környezetbarát módon irtunk. Megettetjük őket, ők meg lassanként meghalnak. De ha nem akarja... nem is kell őket teljesen megölnünk.

– Nem?

– Lehet úgy is, hogy csak etetjük őket... aztán lassanként meghalnak maguktól. Véglgyengülésben. Érti? Ez tulajdonképpen a legkörülményesebb módszer. De sajnos, legalább egy hét, mire ki tudunk jönni. Tudja, csúnyán megsérült a lábam. Ahogy futottam munka közben...

Fogtam az ollót, és miután átvágtam a telefonzsinórt, elkezdtem kivagdosi a címkéket az ingeim és pólóim hátuljából. Rendkívül érzékeny vagyok egy ideje, és a cédulák mozgás közben kellemetlenül ingerelték a nyakamat.

Dena a széken ül, velem szemben, könnyekkel a szemében fürkészi az arcomat:

– Nálátok mekkorák?

Mutatom; ingatja azt a szép fejét.

– Ez a hazai viszonyokhoz képest túl nagy.

– Itt nálunk – mutatja az ujjával – már ez is nagy szám. Kuvaitban iiiiilyen nagyok voltak. Nem tudtam őket agyoncsapni. Nem bírtam elviselni azt a hangot. Azt a pukkanást. Csak néztem őket, mintha hipnotizáltak volna, aztán kimenekültem, és sírtam, sírtam.

– Én agyoncsapom őket. Nincs pukkanás. Leveszem a papucsomat, és durr! Nem hallok semmiféle pukkanást. És csúnya szavakat kiabálok közben. A férjem pedig vigasztal, hogy nem adjuk olcsón a bőrünket – még ezeknek a szaros bogaraknak sem. Igaza is van, hiszen ezek csak bogarak, sima bogarak.

– Nem igaz! – zokogja Denisa –, óriásiak, undorítóak, és ha látnád a kuvaitiakat!

– Ugyan már, vannak helyek, ahol meg is eszik őket. Jozef mesélte. Hogy egyes országokban megeszik a szöcskét és a svábbogarat, és hogy a svábok tulajdonképpen nagyon tiszták, mert a testükön és a lábukon valami fertőtlenítő réteg van, vagyis egyáltalán nem mocsokosak, hiába gondolják az emberek, és nem terjesztenek betegségeket meg ragályt... Szóval rajtuk van ez a fertőtlenítő bevonat, mi meg örülünk nagyon a svábjainknak, mert ahogy mászkálnak fel-á, fertőtlenítik a lakást.

Dena nevet, nevet. A szeméből közben óriási könnycseppek hullanak.

Nagyobbak a hazai viszonylatban megszokottnál. Nagyobbak, mint ez errefelé normális.

Hatalmas kuvaiti könnyek.

– Milyen kár, hogy a svábok nem tudnak beszélni. Mennyivel emberibbek lennének... Vagy hogy nem úgy néznek ki, mint a három bogaras mesében, és az is kár, hogy a rovarok általában nem olyan cukik, mint mondjuk a *Maja a mébecskében* – ott igazán kellemesnek látszott mindegyik bogár.

– Vagy például a halak – szolt alig hallhatóan Lulička, aki eddig titokzatosan hallgatott.

– Mi köze ehhez a halaknak? – förmedt rá rögtön Denisa.